

Sygn. akt VII Ka 258/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie VII Wydział Karny Odwoławczy

w składzie

Przewodniczący SSO Małgorzata Tomkiewicz

Protokolant st.sekr.sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale oskarżyciela publicznego st. sierż. Agnieszki Szlachtowicz

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2013 r

sprawy **E. S.**

obwinionej o wykroczenie z art. 97 kw w zw z art. 23 ustę 1 pkt 3 b Prawa o Ruchu Drogowym i art. 44 ustę 1 pkt 4 Prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie IX Wydziału Karnego

z dnia 13 listopada 2012 sygn. akt IX W 3169/12

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z podstawy prawnej skazania eliminuje art. 44 ust.1 pkt.4 ustawy Prawo o ruchu drogowym zaś wymierzoną obwinionej karę grzywny łagodzi do 200 (dwustu) zł;

II. pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III. zwalnia obwinioną od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

E. S. została obwiniona o to, że w dniu 28 czerwca (...). ok.godz.15 :45 w miejscowości A.gm. O. kierując pojazdem S.o nr. (...)wykonując manewr cofania uderzyła w zaparkowany pojazd marki M.o nr rej. (...)a następnie odjechała z miejsca zdarzenia

- tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 23 ust.1 pkt.3b PRD i art. 44 ust.1 pkt. 4 PRD.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 13 listopada 2012r. w sprawie IX W 3169/12 orzekł :

Obwinioną E. S.uznał za winną popełnienia zarzuconego jej czynu z art. 97 kw zw. z art. 23 ust.1 pkt. 3b PRD i art. 44 ust.1 pkt.4 PRD i za to, z mocy art. 97 kw skazał ją na karę grzywny w wymiarze 500zł.

Zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania i opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca obwinionej zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w całości.

Wyrokowi temu skarżący zarzucił :

a) obrazę przepisów prawa materialnego , a konkretnie art. 97 kw poprzez skazanie obwinionej za popełnienie wykroczenia z tego przepisu, podczas gdy ewentualne uderzenie w samochód pokrzywdzonego miało mieć miejsce na parkingu przed szpitalem w A., a więc poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu i w konsekwencji brak jest w czynie obwinionej znamion tegoż artykułu kodeksu wykroczeń;

b) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na dowolnym przyjęciu, że obwiniona po uderzeniu w samochód pokrzywdzonego odjechała z miejsca zdarzenia, mając świadomość tego, że spowodowała kolizję drogową, podczas gdy dowodów na takie ustalenia brak.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionej ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez eliminację z czynu przypisanego obwinionej słów „a następnie odjechała z miejsca zdarzenia” i z kwalifikacji czynu jej przypisanego art. 44 ust.1 pkt. 4 PRD.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie zarzutu dotyczącego czynu z art. 44 ust.1 pkt. 4 PRO, w pozostałej części jest ona nietrafna.

Na wstępie stwierdzić należy, iż w odniesieniu do wykroczenia określonego w art.23 ust. 1 pkt. 3b PRO, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oraz kwalifikacji prawnej przedmiotowego czynu. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest jasna, odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

To, czy parking przed szpitalem w A. jest drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu nie było wprawdzie przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego – na co słusznie zwrócił uwagę skarżący w swojej apelacji- jednakże mankament ten, de facto nie podważył prawidłowości samego rozstrzygnięcia we wskazanym zakresie. Jak wynika bowiem z dowodów pozyskanych w toku postępowania odwoławczego, w tym z informacji uzyskanych z (...)Szpitala (...)w A.(k.107) oraz przedłożonej przez ten Szpital dokumentacji fotograficznej(k.108), przedmiotowy parking oznakowany został znakiem D-18 („parking”), droga do niego ma znak ograniczający szybkość B-33 a drogi wewnętrzne przy Szpitalu – znakiem B-36 („zakaz zatrzymywania się”). W świetle tych faktów nie ulega wątpliwości, iż parking, na którym doszło do zdarzenia objętego niniejszą skargą, był strefą ruchu w rozumieniu art. 2 pkt.16a PRD. Nie ulega również wątpliwości – gdyż wynika to wprost z nagrania monitoringu – że E. S.wykonując swoim samochodem marki S.manewr cofania uderzyła w zaparkowany pojazd marki M..

Zachowanie obwinionej stanowiło zatem naruszenie art. 23 ust.1 pkt.3b PRO, jednakże – wbrew tezie przyjętej zarówno w kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego, jak i przypisanego E. S.- nie wyczerpało dyspozycji art. 44 ust.1 pkt. 4 PRD. W odniesieniu do tego przepisu przede wszystkim zauważyć należy, że w tym zakresie już sam opis czynu nie przystaje do przyjętej kwalifikacji prawnej. „Odjechanie z miejsca zdarzenia” nie jest bowiem samo w sobie jakimkolwiek naruszeniem prawa. Dyspozycję art. 44 ust.1 pkt. 4 PRD kierowca narusza wszak dopiero wówczas, gdy odjeżdża z miejsca zdarzenia bez spełnienia określonych w tym przepisie obowiązków.

Abstrahując jednakże od tego, że wskazany opis czynu nie zawiera kompletu znamion, które wskazywałyby na zaistnienie wykroczenia określonego w omawianym przepisie podkreślić należy, iż odpowiedzialności wynikającej z naruszenia art.44 ust.1 pkt.4 PRD podlega jedynie ten kierujący pojazdem, który nie udzieli swoich danych personalnych, danych personalnych właściciela pojazdu oraz danych dotyczących zakładu ubezpieczeń **na żądanie osoby uczestniczącej w wypadku**. Redakcja wskazanego przepisu może rodzić wątpliwości co do tego, czy zawężanie zakresu obowiązków określonych w tej normie jest słuszne , jednakże nie zmienia to faktu, że brzmienie tego przepisu w swej warstwie redakcyjnej jest jednoznaczne. W świetle dyrektyw wykładni językowej trudno byłoby

obronić tezę, że żądanie osoby uczestniczącej w wypadku istnieje zawsze bez względu na to, czy zostanie ono wyartykułowane czy nie.

W aktualnym stanie prawnym, odjechanie z miejsca zdarzenia bez podania stosownych danych, w sytuacji, gdy żądanie podania owych danych nie padło, stanowi jedynie- jak wydaje się- naruszenie art. 16 ust.2 ustawy z 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych. Ten przepis bowiem nakłada na kierowcę uczestniczącego w zdarzeniu objętym ubezpieczeniem obowiązkowym wymóg udzielenia stosownych danych, nie uzależniając jednakże tej powinności od jakiegokolwiek uprzedniego żądania.

Mając zatem powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy wyeliminował z podstawy prawnej skazania E. S. art. 44 ust.1 pkt.4 PRO uznając, iż zachowanie obwinionej nie wyczerpało znamion wykroczenia w tym zakresie i łagodząc w związku z tym wymierzoną obwinionej karę grzywny do 200zł. Jednocześnie, wobec wskazanego brzmienia opisu czynu, jak również wobec faktu, iż Sąd Rejonowy potraktował zachowanie obwinionej jako jedno wykroczenie, zaskarżony wyrok w pozostałej części należało utrzymać w mocy (art. 437 & 2 kpk).

Z uwagi na częściowe uwzględnienie apelacji Sąd Okręgowy uznał, iż względy słuszności przemawiają za zwolnieniem obwinionej od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 636 & 1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 624 & 1 kpk).